

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY (A)

Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat

29 d'octubre de 2017

Ex 22,20-26 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40

Estimats germans i germanes,

No és l'única vegada que Jesús va més enllà de les propostes o de les interrogacions que li fan. A la pregunta "Quin és el manament més gran", hi respon amb l'enunciat dels dos principals manaments. Amb això, no sols vol fer veure com tots els preceptes de la Llei dels jueus es resumeixen en dos, sinó sobretot com l'amor als altres és inseparable de l'amor a Déu.

Aquest ensenyament és fonamental per a la vida cristiana. És impossible dir que estimem Déu si no estimem els altres, els qui ens envolten, els familiars, els companys de treball, els amics i àdhuc els nostres enemics. I a l'inrevés, no podem estimar de debò el proïsme si no estimem Déu.

Aquesta gràcia de saber estimar com cal, ja és un do de Déu. Sí, podem conèixer persones no cristianes o simplement cristians no practicants que estimen amb sinceritat, amb ganes d'oblidar-se d'ells mateixos i de servir els altres. Aquesta gent compleix certament el gran manament de l'amor, però nosaltres tenim una exigència més greu que ells per posar-lo en pràctica: l'exemple de Jesucrist.

"Tal com jo us he estimat" és la pauta que indica com ha de ser el veritable amor cristià: un amor després, que duu fins a la mort, si cal; i, sobretot, un amor infinit, ja que Jesús, essent Déu, pot estimar-nos més del que podem imaginar. És a aquest estil de vida que ens convida, un estil de viure molt exigent.

* * *

És oportuna avui una paraula d'encoratjament, encara que sigui difícil, davant el desencís amb què gran part del nostre poble viu el moment present. Aquestes darreres setmanes molts hem transcorregut el dia a dia amb preocupació, i ara cal esforçar-nos per mantenir la serenitat.

Fa anys que sentíem un clamor àmpliament estès a favor de poder exercir el dret a decidir. Aquest clamor no ha obtingut, a diferència d'altres països de llarga tradició democràtica, la resposta desitjable per part del govern de l'Estat. Les coses han anat com han anat, i tot aquest octubre hem desitjat que la diversitat de parers no impedís trobar la millor sortida sense que ningú en resultés humiliat. Tingui les conviccions polítiques que tingui, ¿qui de nosaltres, cristians, no ha sentit alhora esglai i misericòrdia per les persones víctimes de càrregues policials, pels presos polítics, per la gent que ha vist que les amenaces esdevenen ara objecte de venjança?

La nostra gent és pacífica i vol continuar essent-ho. Fa anys que ho mostra als carrers i opta per la no violència. Moltes persones, sense ser creients, també farien seva la recomanació dels nostres bisbes, el passat mes de maig, "a afirmar la realitat nacional de Catalunya i a reclamar de tots els ciutadans l'esperit de pacte i d'entesa que conforma el nostre tarannà més característic..., [a reclamar] el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat". I afegien els bisbes, "creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional" (11 maig 2017). Aquesta singularitat ha estat ara menyspreada.

Com a cristians amb quines eines hem de treballar en el futur? Es redueixen a una: per molt que ens costi, ens hem d'esforçar per treure del cor de cadascú tota rancúnia i odi, i així practicar el doble manament d'estimar Déu i el proïsme.

Com a ciutadans hem de defensar les legítimes aspiracions mantenint la calma i la no violència com hem fet fins ara, no sucumbint a tornar-nos-hi davant les provocacions. Perquè, per dir-ho en una paraula: ens ho poden prendre tot, però mai no ens hem de deixar prendre la pau, el civisme, la dignitat. Com a creients i com a catalans.